

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Regia Via Crvcis

Haeften, Benedictus van

Antverpiæ, 1635

Cap. IX. Voluptati studentes Crvcem fugere.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46093](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46093)

CAPVT IX.

Voluptati studentes CRUCEM fugere.

Inimici CRUCIS Christi. Philipp. 3, 18.

*Quid fugis hinc? animo placet haud peritura
voluptas?*

Nulla, vel huc ducet te CRUCIS vna VIA.

DISCRUCIABANTVR animo fo-
rores, anxie quidnam Stauro-
philæ accidisset, quæ integro
die & nocte iam abfuisset.
Vna, abeitrasse, & per siluam
vagari suspicabatur: altera, quod sola reli-
cta esset, indignabundam domum repetiisse,
& querelam apud patrem fortè deponere
affirmabat. Hæc dum loquerentur, inopi-
natò ingressa est Staurophila, omnium sanè
admiratione & gaudio, vbi magnâ statim
contentione quesitum, vbinam hesisset hac-
tenus, quid actum, quomodo in villam re-
diisset. Illa, honesto nò mine moram suam
excusans, & nescio quid prætexens, sorores
in partem seuocat, & prolixo sermone Chri-
sti apparitionem, suauissimum colloquium,
explicatam vitæ æternæ semitam exponit;
quanta denique gaudia, quot voluptates,
quos

quos homines illi consequantur qui VIAM
 illam sedulo perambulauerint : se proinde
 venisse, vt sorores tantæ felicitatis haberent
 socias. Illæ more suo se excusare, promissa
 illa dicere incerta, visionem, præstigias & illu-
 siones vocare; tandem absolute recusare
 propositum iter suscipere: contra Stauro-
 phila precibus & obsecrationibus id agere
 saltem in conspectum speciosissimi Iuuenis
 & colloquium venire ne detrectent; habere
 illum verba vitæ æternæ, penetrantia vsque
 ad ipsam animam, quam non difficile
 possit conuertere, & ex nolente facere vo-
 lentem. Multis vtrò, citroque habitis ser-
 monibus, spondent tandem comitatum, siue
 vt curiositati indulgerent, siue vt Staurophi-
 læ aliquousque gererent morem. Ad conde-
 ctum igitur veniunt locum, vbi statim ful-
 gentissimâ facie Christus adfuit, & compen-
 diò regni cælestis gaudia exposuit: verum
 ad ea non nisi per CRUCEM aiebat, pate-
 aditum; proinde hortari se hanc breui tem-
 pore susciperent, quæ eis eam allatura esse
 voluptatem, quam *oculus non vidit, nec auris
 audiuit, nec in cor hominis ascendit*. Plura in
 hunc sensum dicebat, cum subito Hilaria
 Et hoc scilicet est, quod non vanè suspi-
 cabar; nihil scilicet hîc nisi tetrica & tristitia me
 audituram: neque ego, bone Iuuenis, tam
 infi-

1. Corinth.

2,9.

insipiens fuerim, vt omnibus huius vitæ voluptatibus me exuam, propter nescio quam alterius & melioris vitæ expectationem, CRUCEM ego amaui numquam, nisi quæ in argenteis vel aureis fulget nummis, aut quæ aureorum aliquot millium quotannis adferat reditus. Tuam verò CRUCEM, longam illam & laboriosam, ego tenella haudquamquam susceperim.

Et, Nolis tu, filia, inquiebat Christus, breui CRUCE redimere æternam? nolis labore non admodum longo regnum obtinere æternum? nolis pro animæ salute exiguum aliquem ferre dolorem? Quàm vulgatum est illud:

Vt corpus redimas, ferrum patiaris & ignes; Ouid. lib. 6.
De remed.
amor.

Arida nec sitiens ora lauabis aqua:

Vt valeas animo, quidquam tolerare negabis?

At pretium pars hæc corpore maius habet.

Quid igitur?

Te totam vt salues, sit graue ferre CRUCEM?

Eheu, inquiebat Hilaria, *durus est hic ser-* Ioan. 6, 61.

mo, & quis poterit eum ferre? At durius, in-

quiebat Christus, audire, *Ite maledicti in ignem æternum.* Meliora spero, regerebat Hi- Matth. 25,
41.

laria, neque enim frustra in Deum credo, & Christianis initiata sum sacris.

Nihil proderit, respondebat Christus, *mortua sine operibus fides.* & si Christiana es, Iac. 2, 26.

E . . . quid

August. in
Psalm. 55.

quid Christi CRUCEM refugis? Nullus sc
uus Christi sine tribulatione. *Si putas te no*
habere persecutions, nondum cœpisti esse Chr

stiana. Illa rursus: Dura res est dolor, CRUCE
cruciatus. Imò tu mollis es, regerebat Chr

stus, quæ nihil ferre consueuisti. Cui ille

Non ego sola, sed pauci admodum dolo

rem ferre potuerunt. Et Christus: Esto

paucis; *multi enim vocati, pauci verò electi*

& pusillus est grex, cui Pater cœlestis regnum

dabit æternum. Repetebat Hilaria consu

tam cantilenam:

Tibull. l. 3.
Eleg. 2. *Non ego firma satis: non hæc patientia nost*

Ingenio: frangit fortia corda dolor.

Et quid possum? talem me, Domine, natura

formauit. Naturam, aiebat Christus, in

mare noli, illa fortes genuit. Vince natura

ram, vt violenta cælum rapias. Et cur dicis

non posse? dic potius, nolle. nam

Quid. l. 2.
De remed.
amor. *Posse patifacile est, tibi ni patientia desit.*

Omnia sanè potes in Deo, qui te confor

tat. Et quàm multi pueri & puellæ, iuuenes

& virgines, senes cum iunioribus, relictis om

nibus, CRUCEM acceperunt, & per varia

tribulationes intrauerunt in regnum cælo

rum? *Tu verò non poteris, quod isti & istæ*

An isti & istæ in semetipsis possunt, & non in

Domino Deo suo?

Nescio, inquebat Hilaria, quæ illis mens,

quæ

quæ fortitudo animi fuerit: mihi certum est omnibus modis CRUCEM fugere. vix enim vel hunc sermonem sustineo. Quid hoc est, inquiebat Christus, ad te tibi exosa salus, vt VIAM eius abijcere statuas? tam horrida tibi CRUX, vt verbum eius te in fugam conijciat? Attende, quæso, quid Apostolus Andreas iam iam crucifigendus fecerit, quid dixerit, & quàm grata ei CRUX fuerit. *Videns enim paratam eminus CRUCEM, nequaquam, (vt exigere videtur mortalis infirmitas) facies eius expalluit, nequaquam sanguis eius gelatus est, non steterit coram, aut vox faucibus hæsit, non contremuit corpus, nec mens turbata est, non recessit (vt assolet) intellectus: ex abundantia cordis os locutum est, & charitas, quæ feruebat in corde, quasi scintillas quasdam ardentissimas emittebat in voce. O CRUX, inquit, diu desiderata, & iam concupiscenti animo preparata, securus & gaudens venio ad te, ita & tu exultans suscipias me discipulum eius, qui pependit in te, quia amator tuus semper fui, & desideravi amplecti te. Obsecro te, aiebat Hilaria, homo est qui loquitur hæc, an Angelus, aut noua aliqua creatura? Homo, inquiebat Christus, planè similis vobis passibilis: nam passibilem eum passio ipsa testatur, quâ appropinquante tam letabundus exultat. Vnde ergo, subdebat Hilaria, in homine noua hæc*

Bernard.
Serm. 2. de
S. Andrea.

exultatio & letitia hæctenus inaudita? unde
 in tantâ fragilitate tanta constantia? unde
 homine tam spiritalis mens, tam feruens cha-
 ritas, animus tam robustus? Non à seipso, ce-
 cebat Christus, hæc inerat ei virtus, dom-
 hoc perfectum erat, descendens à Patre lum-
 num, ab eo utique qui facit mirabilia mag-
 solus. Planè spiritus erat, qui adiuuabat infir-
 mitatem eius, per quem diffundebatur in cor-
 ipsius fortis charitas ut mors, imò & forte
 morte. Spiritus enim Dei super mel dulcis,
 ut ne ipsa quidem dulcedini eius præuale-
 queat amarissima licet mortis amaritudo.

Ego verò, aiebat Hilaria, hoc spiritu defen-
 tuta, quid mirum si molestam sentiam,
 exosam habeam CRUCEM? Totâ sollicitu-
 dine, aiebat Christus, quæras hunc spiritum
 nam qui querit, inuenit; & necesse profecto
 est hoc spiritu ornari. Quicumque enim
 spiritum Christi non habet, hic non est eius.
 Non capio ego, subijciebat Hilaria, neque
 cupio hunc spiritum, qui ad dolores, CRU-
 CES, & angustias quærendas impellit: expec-
 tant eum, & expectent quicumque velint.
 ego sanè lætitiæ nihil, lethi autem in eo in-
 uenio plurimum. Nolo proinde quidquam
 de eo ampliùs audire. Dixit hæc, & simul se
 coniecit in pedes; cùm Christus ad Stauro-
 philam: Ecce hoc est quod prædixeram.

Iacob. 1.
 17.
 Pl. 135, 4.

Rom. 5, 5.
 Eccli. 24,
 27.

Rom. 8, 9.

noui enim quàm pauci sint qui contendant
 CRUCEM tollere, & intrare per angustam
 portam. An non bonus ille adolefcens, qui
 bono animo me accedebat, dicens: *Magister*
bone, quid boni faciam vt habeam vitam eter-
nam? cum audisset, *Si vis perfectus esse, vade,*
vende quæ habes, & da pauperibus, & habebis
thesaurum in celo, & veni sequere me; abijt
tristis? Ita nimirum difficile est, diuites &
 voluptati studentes intrare in regnum cælo-
 rum. Quid ergo? inquiebat Staurophila,
 propter neglectam CRUCEM æternum dam-
 naretur foror, nec spes vlla esset salutis?
 Quid me interrogas? respondebat Christus;
 interroga Apostolum meum quid de illis
 sentiat. an non audiuisti cum lacrymis di-
 centem: *Multi enim ambulant, quos sæpè di-*
cebam vobis (nunc autem & flens dico) INIMI-
COS CRVCIS CHRISTI, quorum finis interi-
tus: quorum Deus venter est, & gloria in con-
fusionem ipsorum, qui terrena sapiunt. Viden
 verò cur inimici sint CRVCIS? quia nimirum
 voluptati indulgentes, ventrem Deum fa-
 ciunt, terrena sapiunt, neglecto cælo. Quid
 igitur hinc consequens, nisi vt finis eorum sit
 interitus, & perditio æterna? Sic nimirum
 qui creaturam sibi facit Deum, numquam
 fruetur Creatore, & vero Deo.

Matth. 7,
13.Matth. 19,
16.Philipp.
3, 18.

Verbum CRVCIS pereuntibus stultitia
est.

1. Corinth. 1, 18.

CRVX humilis sapit haud altum sapientibus; illam
AsF aride, celum cui sapit, ille capit.